

ARTIGA 3

JULIOL
2007

REVISTA D'ART I PENSAMENT CONTEMPORANI

// EXPOSICIÓ EN PORTADA: **UNDERWORLD** □ MARCEL PEY

□ TEMA DE FONTS: LA BELLESA I L'ART ACTUAL

LA BELLESA I L'ART ACTUAL

// ANTONIO SALCEDO MILIANI

Malgrat que el concepte de bellesa s'ha anat diluint o ha anat perdent sentit progressivament, per definir o entendre l'art actual, encara molta gent continua identificant la bellesa com un element intrínsec de l'obra d'art.

A més, a la nostra societat existeix un particular culte a la bellesa física. També hi ha un gran interès per tot allò referent al món del disseny i al que tradicionalment s'ha entès com el «bon gust». En aquest sentit la influència dels mitjans de comunicació és molt forta. Ells han potenciat els conceptes de joventut i de benestar com a valors propis de l'època en què vivim.

Davant d'aquesta situació la resposta de la major part de l'art és ben diferent. Justament el rebuig de la bellesa és una de les característiques de l'art contemporani. Tots sabem que Marcel Duchamp a començaments del segle

xx va introduir canvis qualitius en l'apreciació de l'obra d'art. Els seus coneguts *ready mades* plantejaren una nova concepció del que fins al moment s'havia entès com a art, de manera que la identificació art = bellesa gairebé va desaparèixer. En tot cas, paral·lelament a la nova concepció artística, sorgia una manera diferent d'aprendre l'art. El que es valora són altres aspectes, altres categories. Umberto Eco en el seu últim llibre, *Història de la bellesa* assenyala que a cada període correspon una idea o un concepte de bellesa associat a l'art. Per tant podem pensar que en un futur l'art que es produeix actualment torni a estar relacionat amb aquest concepte. Difícilment ningú negaria ara que la pintura impressionista és bella o està associada a la bellesa, però quan va aparèixer aquesta tendència es va considerar que els impressionistes li havien declarat la guerra.

A més, si acceptem que la funció primordial de l'art ha estat la de construir la seva pròpia realitat, la que ens ofereixen una gran part dels artistes d'avui en dia es

refereix a situacions amb continguts socials i polítics, per posar de relleu situacions sovint silenciades i actuar com a mirall d'històries que es voldrien deixar ocultes.

Una característica essencial del darrer art és el seu caràcter pluridimensional, característica que respon a la complexitat de l'època en què vivim, a la gran diversitat multicultural, a un món que, com apunta Omar Calabrese, podem considerar aparentment confús, fragmentat i indesxifrable. Aquesta confusió, aquesta fragmentació té indiscutiblement un reflex en l'art del seu període, que molt poc té a veure amb els aspectes que tradicionalment associem a la bellesa, com són l'harmonia, la claredat, la transparència, etc. No hem d'oblidar que no existeix un art ahistòric. Per tant hem d'acceptar que en la realitat a la qual ens transporta l'art actual, conviuen multiplicitat de formes de representació, de formes d'expressió i que la bellesa com diu Arthur Danto és només una de les moltes possibilitats que té l'artista d'expressar-se, però també pot atacar-la o fer-ne cas omís.

Jordi Abelló Vilella
Overpaintings, 2007
13 x 18 cm.
Acrílic sobre fotografia

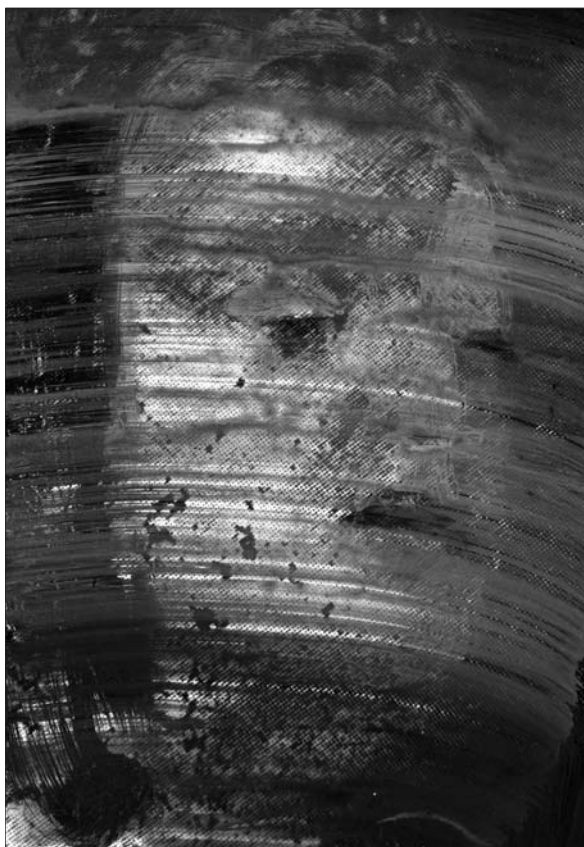

SOBRE LA IDEA DE BELLESA EN L'ARQUITECTURA CONTEMPORÀNIA

// JOSEP BERTRAN

El tema de la bellesa en l'arquitectura del nostre temps apareix, d'antuvi, com una qüestió oberta, amb una certa impossibilitat d'intentar una aproximació que no sigui a la manera que ho pot fer l'estètica clàssica, fonamentada en l'estudi de les proporcions de les diferents parts de l'objecte arquitectònic. Amb això no es pretén dir que les concepcions que se'n deriven quedin, de sobte, invalidades i que ja no siguin capaces de continuar explicant una bona part de la història de l'arquitectura occidental, especialment tot el període clàssic. Altrament, la consecució d'una idea de bellesa en els traçats arquitectònics, per mitjà de les proporcions, continua en el moviment modern que, fins i tot, hi aporta les seves versions. Aquest és el cas del Modulor de Le Corbusier, assaig d'una modulació basada en les proporcions del cos humà a partir de la qual es pretén sistematitzar les mesures en l'arquitectura, per configurar un ordre harmònic en totes les seves parts.

L'emergència del disseny industrial i les teories

TU ETS LA MÉS FORMOSA

// TANIT PLANA

Capítol I

Ahir va anar a una inauguració.

Hi feien una exposició de no sé ben bé què, d'això modern.

Una fotografia de Barcelona.

Va veure una amiga que també s'hi havia apropat i van aprofitar per fer una mica de repàs de tot: el nou pentinat de la dona de l'alcalde, els preus del tomàquet i la malaltia del del forn.

L'amiga va dir que havia de marxar i va marxar.

Més o menys tot semblava normal fins que la va veure. Aquella foto.

Aquella foto la va aterroritzar.

La fotografia corria per la sala com si no passés res, somrient i xerrant amb tothom.

La gent feia veure que no la veia, aquella foto.

funcionalistes, en paral·lel amb les avantguardes del segle xx, obra una nova manera d'entendre la bellesa: l'adequació de la forma a la seva funció, que també es pot formular en termes en què la forma sigui expressió de la funció. Sota aquests principis es va construir bona part de l'arquitectura del moviment modern, fins al col·lapse de la seva formalització en l'anomenat estil internacional. En el tram final del segle xx, la mirada cap a territoris disciplinaris va portar a l'emergència de les neavantguardes i, l'esgotament dels models, a la recuperació d'episodis inacabats, com les experiències constructivistes. No obstant això, allò que té més interès per a la prefiguració de la situació actual és la combinació de les noves tecnologies, especialment les derivades de l'aplicació dels sistemes digitals a la concepció i representació de l'arquitectura, així com als processos d'execució, amb l'atenció posada en l'estalvi energètic i la sostenibilitat. En aquest punt, com a primitius d'una nova era, hem d'aprendre les claus interpretatives de la bellesa que ens proposen els creadors del nostre temps.

El trencament de les fronteres interpretatives i la sensibilitat transversal entre les expressions artístiques visuals i objectuals, de les quals participa l'arquitectura,

Els del càtering, com si sentissin ploure, van treure més croissantets de formatge i més cava.

I la gent en va menjar. Com si res.

Va marxar alterada i se'n va anar a dormir sense deixar de pensar què havia vist; tenia cada detall clavat a la retina.

Va trucar a l'amiga per comentar la foto, l'amiga no s'hi havia fixat. Li va dir que li havien agradat els croissantets de formatge de la inauguració però que el cava era massa calent. Sembla mentida, tant com els deu haver costat, i calent!

Va trucar a la seva filla, que no havia anat a la inauguració. Que no havia vist la foto. Li va explicar què havia vist. La filla, empenyada, li va dir que havien de fer-hi alguna cosa.

Que la despengin! Sí, sí, que la despengin.

Òstia, és que no hi ha dret!

No podia dormir, l'excitació de pensar que podia contribuir a fer un món millor no la deixava descansar.

Capítol II

Una dona prepara el seu vestit de núvia.

Avui no es casa, ho va fer fa anys.

Puja al cotxe de la seva filla, enriolada.

També hi ha l'altra filla, el seu jove, les netes...

Arriben al lloc acordat, sortint de la ciutat, allà al trencant de mà esquerra.

Es peta de riure, totes s'han posat el seu vestit, a la filla no li corda per darrere, l'altra filla fins i tot ha portat un ram de flors, per fer més "juerga", diu. Els vestits tenen algunes taques, però és igual, per jugar ja fan el fet.

Després les netes també es posen els vestits, els guants, les flors.

S'ho passen de conya.

Capítol III

El segurata fa cara de flipat

Cada vegada li passen coses més rares.

Li explica a un col·lega mentre fa un rebentat al bar.

Tio, jo em pensava que la meva feina seria una merda, avorrida.

Guardar una sala d'exposicions!!

pot ser una de les claus per a les noves formes de mirar. El reconegut arquitecte portuguès Alvaro Siza manifestava en una entrevista recent: «Jo veig una relació íntima entre l'arquitectura i l'escultura, però també amb la pintura, amb la música, amb el cine, amb la literatura... Veig aquesta relació entre totes les arts.»

Un segon paradigma, que matisa en part l'anterior, és l'obertura a noves interpretacions de la seqüència espacial, la textura, el material i la llum, experimentats en l'arquitectura. L'arquitecte finès Juhani Pallasmaa ens proposa renovar la nostra percepció, condicionada per la visió perspectiva. En el llibre *Els ulls de la pell* expressa la importància del sentits, especialment el tacte, per a la nostra experiència i la comprensió del món.

La tercera consideració és per als sistemes interrelacionats de les preocupacions bioclimàtiques, la sostenibilitat dels processos i els materials de la nova arquitectura, i la identitat del lloc. Cadascun d'ells obliga a una reflexió sobre la construcció de les formes canviants del nostre temps. L'obra dels arquitectes Lacaton i Vassal, produïda fora de les convencions estètiques i materials, és una bona indicació de la nova bellesa que explora l'arquitectura.

Doncs ahir, tio, va venir un comando.

Em vaig acollonir.

Entren dues persones: bé una iaia i una dona d'uns quaranta.

Però feien cagar, tenien un tel als ulls, anaven amb molta determinació.

Entren, miren a banda i banda, s'apropen a un quadre i pam! Tu, el treuen i l'emboliquen amb una manta que no sé ni d'on va sortir.

Òstia! Jo flipava, dic, ara segur que em volen pelar perquè ho he vist tot.

Les dues ties se m'acosten i em diuen...

Té, guarda això i que no es torni a penjar.

Ha quedat clar?

Collons.... I tant! Quina por.

Mai no havia passat res tan fort.

Capítol IV

El segurata intrigat va destapar-la.

Era un retrat d'ella.

□ EXPOSICIONS DE TEMPORADA

ROCAMORA I L'ART DE SER

Càlida construcció (1966-2006)
MAMT, febrer-maig

L'exposició *Càlida construcció (1966-2006)* al Museu d'Art Modern de Tarragona i la presentació del llibre-catàleg, marca l'oportunitat de revisar l'obra de Jaume Roca-mora.

Durant més de quaranta anys Jaume Roca-mora ha treballat d'una manera continuada, perseverant, obstinada, si cal. Tots aquests anys l'ha mogut una gran necessitat de sentir-se viu culturalment, de viatjar i de conèixer llocs i persones, de comunicar-s'hi, de donar suport a qualsevol iniciativa cultural o artística. Tot plegat el converteix en una figura única, imprescindible en molts aspectes. Aquest darrer any està sent un any especialment significatiu per a ell. El 2006 es complien quaranta anys de la seva primera exposició individual i la data ha estat emprada com a pretext per a l'exposició retrospectiva *Càlida construcció (1966-2006)* que s'ha pogut veure al Museu del Montsià d'Amposta, al Museu de l'Ebre de Tortosa i, finalment, al Museu d'Art Modern de Tarragona, així com l'edició del corresponent catàleg. És per això que creiem justificat dedicar aquest espai a aquest artista, en reconeixement al seu treball i a la seva presència continuada en el camp de l'art, tant al país com més enllà de les

nostres fronteres.

Després d'uns instants inicials com a pintor figuratiu, del qual destaquen els retrats expressionistes i els paisatges urbans geometrizants, a la dècada de 1970 es produeix un tomb en la seva obra. Renuncia a tota referència a la naturalesa i les seves obres esdevenen un equilibri geomètric de línies i de plans construïts amb cartrons, un material que l'artista té a l'abast en el seu propi taller i al qual dóna un nou sentit plàstic, en oposició als materials usats tradicionalment en la pintura. Fruit d'un procés intuïtiu, primer i en darrer terme, intel·lectual, el collage es revela com a tècnica ideal per fragmentar no només la realitat —com feren els cubistes o els constructivistes— sinó per construir obres absolutament abstractes. Aquesta abstracció va tenir un primer punt de partida en l'observació i la intuïció de la realitat. D'alguna manera, les cases, el paisatge de l'Ebre, línies, plans i volums, li oferiren les possibilitats de composició. Així sorgiren les primeres sèries amb el títol de *Matèries primes o «primeres»* (1977).

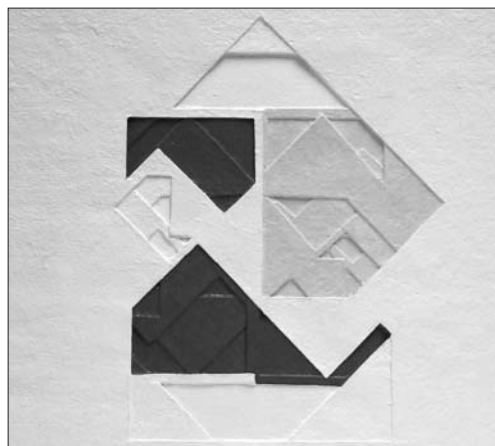
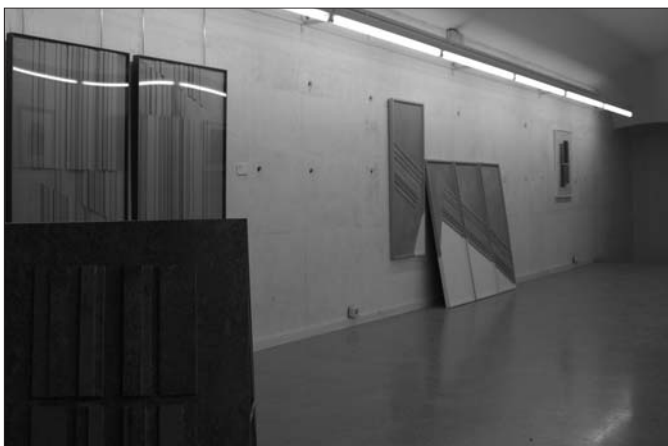
Des de ben aviat l'avanguardia del primer terç del segle xx ha esdevingut el veritable horitzó, conscient i sempre present, per a l'obra de Roca-mora. En els seus autors hi descobreix referents estètics i plàstics en què fonamentar la seva obra, des de Picasso o Braque a Malèvitx, Mondrian, Arp o Max Bill. Però també dialoga amb la tradició geomètrica i constructiva de Torres García, Palazuelo,

Sempere, Julián Gil i altres menys coneguts.

Malgrat l'aparença, el seu plantejament no és estàtic. Oposa de forma conscient el ritme a l'estatisme, les diagonals a l'enreixat de Mondrian, el relleu a les superfícies planes. A aquestes qualitats cal afegir els valors tàctils dels materials, que aporten un significat encara més intens i variat i donen a l'obra la naturalesa d'objecte, aspecte que ha desenvolupat de forma delicada en els llibres d'artista.

En la darrera dècada Roca-mora es mostra més lliure que mai, se situa a mig camí de la tradició i la modernitat de l'avanguardia. Hi trobem les verticals i les horitzontals de Mondrian, introdueix el color (sèries *Zallata*, 1998 i *PIE*, 2000), que es converteix en estructurador de l'espai, i recorre a la tradició cultural mediterrània per omplir de nous significats el seu discurs.

Aquesta opció, dura, radical, a contracorrent, ha permès a Roca-mora superar el moment present i el seu propi context cultural, no sempre el més idoni, a viatjar per autoregenerar-se i a cercar nous camins imaginatius per a la renovació. En un pas més en el seu reconeixement i en la seva predisposició a les opcions més innovadores, aquest mes de juny la seva obra ha estat el motiu que ha inspirat la peça «Càlida construcció» l'artista sonor Joan Bagés, dedicada a Roca-mora i que serà presentada a París (24 de juny) i a l'auditori del MACBA (3 de juliol).

MAN RAY. LLUMS I OMBRES

// PERE GRIMAU

Exposició Llum i somnis de Man Ray. Caixa Tarragona. Març - maig.

Man Ray és una de les figures cabdals de la fotografia i l'art del segle XX. La col·lecció Goldberg /d' Affitto és segurament la col·lecció privada més important de la seva obra.

El treball de Man Ray, dins de les avantguardes històriques, proposa noves possibilitats visuals aprofundint i cercant sortides a la crisi de la representació heretada del Renaixement. Potser una de les seves particularitats, que comparteix amb fenòmens com la Nova Visió, consisteix en fer-ho fa des d' un mitjà, la fotografia, que per a altres autors rellevants del moment és la culminació gairebé perfecta de la perspectiva d' Alberti .

L' exposició, comissariada amb la solidesa de Pilar Parcerisas, ha aportat matisos a una obra cabdal. Permet un coneixement més rigorós que ens aporta llum a l' hora de referir-nos a treballs fonamentals per a la explicació encara del present.

La majoria d' obres que s'han pogut veure a l' exposició són vintages, còpies fotogràfiques d' època produïdes pel mateix autor que servien com a referència per a tiratges posteriors. En un vintage s' hi decideixen tantes qüestions significants que aquests es converteixen en vehicles directes i preciosos per a la comprensió i valoració de l' obra d' un autor. Que interessant poder sentir la complexitat del concepte d' original i la seva importància en una obra concebuda per a la seva reproductibilitat tècnica.

Man Ray, mitjançant processos fotogràfics experimentals com la solarització, va donar als retrats i autoretrats una presència irradiant que ens du a móns mentals inexplorats, surreals, molt més enllà de l' aparença física. En les

imatges d' Ady Fidelin, la seva companya després de Lee Miller, la jove de pell morena es converteix en una Venus Naturalis, la icona d' una musa nova, essencial, allunyada de les formes clàssiques de Miller.

Imaginem-nos Duchamp i Man Ray, jugant als escacs, a Cadaqués, acompanyats de Dalí. Les partides d' escacs i les fotografies que Man Ray fa de Duchamp i la obra del mateix testimonien una relació creativa d' una estreta complicitat.

Però potser en els objectes és on d' una manera més clara poden viure les aportacions de Man Ray. Uns objectes construïts i fotografiats, d' origen quotidià, escultures africanes, objectes dels que, en alguns casos, el dels Rayogrames, tan sons en resten les ombres. Tots ells en un clima a cavall entre el dadaisme i el surrealisme, com ens diu Pilar Parcerisas, “d' incertesa i angoixa que crea la presència de l' inesperat i l' absència de subjecte que converteix l'espectador en l' única certesa possible”.

QUÈ PODEN APORTAR ELS MUSEUS D'ART A L'EDUCACIÓ PER A LA DIVERSITAT CULTURAL?

// ALBERT MACAYA

IV Jornades de Pedagogia de l'Art i dels museus a Tarragona. MAMT. Abril

Davant un món viu i canviant com el de les arts visuals, qualsevol aproximació didàctica ha d'estar oberta a assumir reptes nous. Una via de treball que cal continuar explorant és aquella que fa confluïr les idees i energies dels diversos actors implicats en l'educació en i per a les arts. Les recomanacions de la *Conferència mundial de la UNESCO sobre Educació Artística* (Lisboa 2006) i, en especial, el *Document sobre Estratègies Essencials para una Educació Artística Efectiva (Essential Strategies for Effective Arts Education)* posen l'èmfasi en el concepte de *partnership* per destacar la importància de la col·laboració entre diferents tipus d'institucions acadèmiques i actors culturals.

No és només la institució educativa la que forma al

ciudadà per a les arts (sigui aquesta l'escola primària o secundària, universitat, escola d'art) si no que és tot l'entramat d'actors implicats en el medi artístic que haurien de prendre-hi part. És a dir: cal implicar també a artistes, activistes culturals, teòrics de l'art, museus i institucions amb competències en matèria cultural. Cal desenvolupar col·laboracions entre sistemes i actors del món de la cultura i de l'educació.

En el nostre context, una experiència que respon a aquest esperit són les Jornades de pedagogia de l'Art i dels Museus que han arribat aquest any a la quarta edició. Comptant com a amfitrió amb el Museu d'Art Modern de Tarragona, les jornades volen ser, abans que res, un punt de trobada.

Des de fa tres edicions, les jornades se centren en una temàtica específica.

En l'edició de 2007, el tema central ha estat l'educació per a la diversitat cultural des de les arts. La diversitat cultural, com a repte pedagògic de primer ordre, té en les arts visuals ?i en els museus d'art en particular? una important font de recursos conceptuals i metodològics. Les arts visuals encarnen formes d'identitat col·lectives, són la representació d'universos culturals i socials

complexos. Les imatges artístiques donen veu a individus i grups, fan visible la pluralitat del món en què vivim i donen concreció formal al diàleg de tradicions i herències. Com es va palesar a les jornades, els museus i centres d'art ens aporten un espai de trobada privilegiat amb les manifestacions d'aquest patrimoni comú i divers a l'hora. En la línia habitual de l'esdeveniment, les aproximacions teòriques i experiències pràctiques d'artistes, activistes culturals o educadors com Perico Pastor, Alfred Porres, Estela Rodríguez, Joan Vallès o Macarena de la Vega es van complementar amb l'aportació de dos museus vinculats a la temàtica de les jornades: Imma Boj, del Museu d'Història de la Immigració de Catalunya, i Enric Miró, del Museu Etnològic de Barcelona. Les perspectives dels participants van ser diverses; la sensació de conjunt es podria qualificar de «calidoscòpica». No podia ser d'altra manera davant un tema tan ple de matisos, que difícilment admet plantejaments dogmàtics o simplificacions excessives.

La resposta del públic assistent i la qualitat de les ponències ens parlen de la bona salut d'aquesta iniciativa i ens fan augurar noves trobades plenes d'interès.

COMENTARI A LA COL·LECCIÓ PLANQUE

// ENRIC BAIXERAS

Entre Picasso i Dubuffet.
Col·lecció d'art internacional d'avantguarda.
La Caixa. Març – juliol.

Jean Planque (nascut a Suïssa, a començaments del segle passat) fou assessor de la galeria d'art Beleyer, de Basilea. Per motius de treball, els anys seixanta freqüentà París i tractà amb els artistes en els seus estudis i amb els agents del mercat d'art. En aquesta ocasió doblà l'esforç personal i donà ales a la seva passió de col·leccionista. Així va aconseguir reunir algun centenar de peces. Morí el 1998. Tres anys després la col·lecció va ser catalogada i, a partir de llavors, s'exposa a diverses capitals d'Europa. Actualment es pot contemplar a la magna sala de l'Obra Social de la Fundació La Caixa, de Tarragona ciutat.

La col·lecció es compon de pintures i dibuixos, i algunes escultures, del segle vint. Val molt la pena aprofitar l'oportunitat per veure d'una tirada obres de grans autors; la major part d'ells, creadors de nous llenguatges. El títol de l'exposició, *Entre Picasso i Dubuffet*, assenyalava amb els dos noms els extrems de la sèrie: el cap, a primers de segle, en les variades expressions del picassisme; i l'altre extrem, a la postguerra, i fins als inicis de la segona meitat del segle, amb components d'Art Brut, figuratiu i abstracte, i nova abstracció fins al Tàpies pensarós i matèric.

Tota la col·lecció és, doncs, d'art modern, al qual Planque es va aficionar ja de jove, contemplant, en el museu de Basilea, els gargots meravellosos del seu compatriota Paul Klee (1879-1940).

Aquí val una reflexió. Per l'hàbit establert, o per falta d'adjectiu, continuem anomenant «art modern», «pintura moderna», obres més que centenàries. I és curiós (i gens fàcil d'explicar) que sense cap esforç, les distingim perfectament de les «no modernes», fins i tot, oh paradoxa!, de les «no modernes» que s'han anat creant (i encara se'n creen) durant el temps que resta fins avui.

Diu un comentarista que Planque confessava que Paul Cezanne (1839-1906) fou l'esperó que estimulà el caràcter *modern* de la col·lecció. En efecte, aquesta col·lecció es deu a un gran nombre d'autors, tots de la factura que el llenguatge usual entén per «moderna». Segons un presentador, ofereixen una gran exigència i coherència. L'elogi és encertat, sense cap dubte: la importància dels artistes, nom per nom, és esbalaïdora. Una altra qüestió és el grau d'excel·lència d'alguna de les obres. El públic sempre en voldria més.

Resta subratllar que la qualitat de la col·lecció correspon als grans arquetips d'una modernitat precisa: la que França va saber animar i codificar a la meitat del segle xx, abans que perdés el lloc central de la universalitat de les arts, que el Nou Món li va arrabassar.

En aquest sentit, l'exposició dona una noció que potser podem dir-ne nostàlgica; el públic interessat l'agraeix com una suggestió més. En resum, és una col·lecció magnífica; alligona allò de no dir, i dona fretura de trobar-hi raonadament llavors de l'art *encara més modern* que ha anat venint després.

□ EXPOSICIONS DESTACADES 2007

□ Matriu | Leonardo Escoda

Sala d'exposicions del Palau Episcopal de Tortosa.

Dates: Abril

L'exposició de petit format presenta 24 peces d'obra gràfica, monotips o peces úniques on el domini de la imatge gràfica deixa palès la capacitat d'expressió de l'artista. Són xilografies sobre planxes de ferro i coure, sobre feltre, espart d'alumini i paper de vidre. Les imatges evocuen paisatges de vida, empremtes del passat i de l'esdevenidor. En funció de l'espai, l'artista ha projectat l'obra que convida a la reflexió i la contemplació establint una relació íntima obra-espectador i oferint una poètica que ens apropa al llenguatge visual intens i contemporani.

□ Iantra | Ioli Valsells

Antic Ajuntament de Tarragona. Abril – maig

La instal·lació Iantra presenta una metàfora sobre els trànsits del naixement i la mort i les seves afinitats. Fotografies i vídeos mostren la relació del cos de la dona amb una pedra que ocupa el lloc d'un nadó, bressolat i alletat amorosament. Que som pols, ja ens ho havien deixat clar Quevedo i la Bíblia, aquí Ioli Valsells torna a picar pedra amb la mateixa cançó. Una instal·lació multimèdia amb un triangle de pedres penjades a la paret i regades virtualment per sang menstrual, evoca rituals antics, encara latents. No és obra d'entretenir ni fer bonic, l'espectador ha de posar-hi sentiments, emocions i rebuscar en velles inquietuds.

□ Identitats | Silvia Iturria

Serveis Territorials. Generalitat de Catalunya.

Dates: Abril – maig

Identitat és un treball seleccionat a la Biennial de Valls i que també va ser present a la Fira de Mollerussa. Ara, en aquesta exposició i en el catàleg, es presenta la sèrie completa de fotografies. En elles la pròpia autora se sotmet a un procés de transformació de la imatge, maquillant-se i vestint-se amb una indumentària freak per, a continuació, esborrar violentament els rastres de la fantasia. Tot passa davant i dins del mirall o la càmera, que recull la cruïlla de la quotidianitat, la seducció i la destrucció del somni.

□ Jaume Mercadé i el Bosc de Valls | Museu de Valls. Abril – juny

El pintor Jaume Mercadé (1918–1967) va crear la més completa panoràmica de què és i de com és el paisatge de Valls i del Camp de Tarragona. La morfologia de la terra, la llum, els conreus, les construccions de pedra seca, els marges, les casetes de pagès, els boscos i els arbres, són interpretats en un llenguatge plàstic simplificat i modern. Gran part de l'obra va ser pintada al Bosc de Valls, on un grup de cultes burgesos de la ciutat van assentar les seves cases d'estiueig sense desvirtuar el caràcter rural i pagès de l'entorn. L'exposició recull una selecció d'aquestes pintures que mostren la bellesa d'un paisatge poc pintoresc en l'accepció convencional.

□ Amnesia | Rufino Mesa

Cementiri de Valls

Durant la Guerra Civil, a Valls es va establir un hospital de sang per on passaren centenars de ferits. Molts quedaren en una fossa comuna del cementiri. La mateixa fossa acollí les víctimes dels extremistes de la revolució i, després, les de la repressió franquista. Més de quatre-centes persones han quedat en un indret descurat molts anys. La preocupació per dignificar la memòria històrica ha generat un acte de gran emotivitat: les infermeres de l'hospital encara supervivents, familiars i persones de bé han honorat el record i s'ha senyalat el lloc amb una escultura de Rufino Mesa, amb un títol inquietant: Amnèsia.

□ Festival REC REClanui i Guillermo del Toro | Tinglado 1, Antiga Audiència i Caixa Tarragona. Tarragona. Abril – maig

El Festival de Cinema de Tarragona REC ha fet una nova edició amb els apartats de films, documentals i curts. REClanui ha ofert una sèrie d'espectacles musicals amb DJ, projeccions de vídeo i projeccions real time. Durant el festival s'ha fet un homenatge a Guillermo del Toro amb una exposició dels seus storyboards, dissenys, apunts i versions dels monstres que poblen l'univers d'aquest brillant director de cinema fantàstic. Destaquem dibuixos dels seus col·laboradors: Carlos Giménez, Drew Struzan, Mike Mignola i William Stout; i treballs dels escultors especialistes en maquillatge, màscares i artilugis: David Martí i Montse Ribé (DDT).

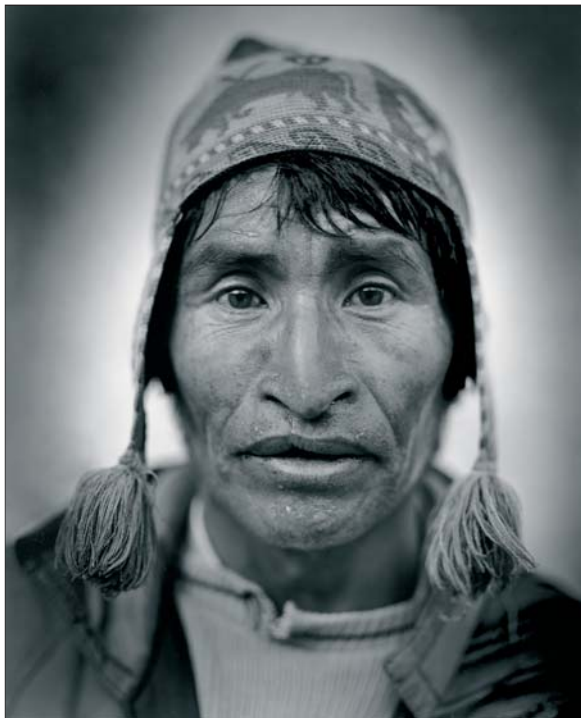
□ 35 Saló de Maig |

Anquin's, Reus. Maig – juny. Info@anquins.com
Trenta-cinc anys d'un saló són molts anys. Un llarg recorregut durant el qual la Galeria Anquin's ha fet, sobretot, la labor d'estimular el col·leccionisme entre els reusencs i els clients forasters. A la mostra s'hi troben artistes de la galeria, pintors figuratius i realistes: Alberto Romero, Raül Mateo, Badia Camps, etc. Uns pocs artistes locals: Coia Ibañez, Neus Segrià i Emília Castañeda. I, com a reclam pels col·leccionistes més agosarats, obres i noms de prestigi: Tàpies, Cuixart, Plensa, Barceló o Genovés.

□ Perú: Viaje al sol | Juan Manuel Castro Prieto.

*Centre de la imatge Mas Iglesias.
Reus. Maig – juny*

Mas Iglesias comença les exposicions temporals amb una excel·lent exposició d'un fotògraf espanyol reconegut per la seva obra personal i també per la seva tècnica com a positivador que l'ha convertit en col·laborador de grans figures de la fotografia. Viaje al sol és un projecte de fotografia que ha realitzat durant deu anys de freqüents viatges a Perú. No segueix l'esquema d'un documental didàctic o descriptiu, sinó que és un treball fet des de la subjectivitat, basat en experiències personals i en el to màgic dels viatges imaginaris.

□ Secret Traces | Francesco Jodice

Tinglado 2. Tarragona. Juny – agost

Francesco Jodice presenta al Tinglado 2 un paisatge fragmentat, producte del mosaic visual i sonor que configuren les projeccions simultànies de recorreguts per les ciutats que constitueixen el projecte *Secret Traces*. Es tracta d'un seguit de persecucions a ciutadans de cadascun dels indrets, d'instantànies que ens conviden a seguir el trajecte del vianant i que ens permeten apreciar els moviments comuns que realitzen en moure's per la ciutat: l'apologia del sentit de pertinença, com a antítesi de la mirada *flâneur* del turista. A més a més, gràcies a les característiques del muntatge, els visitants cohabituen durant una estona amb els protagonistes de Tòquio, Nova York o, fins i tot, la pròpia ciutat de Tarragona, on ha realitzat la darrera persecució fotogràfica amb motiu de l'exposició.

□ Espai líquid |

*Café Baraka, Platja del Miracle. Tarragona.
Juliol i agost, cada dimecres.*

Setena edició d'Espai Líquid que ofereix un programa d'arts visuals escèniques i sonores per a les nits d'estiu. Organitzen Eduard Abarias i Alba Sotorra. Es tracta de creacions multidisciplinars especialment concebudes per a l'ocasió. El projecte proposa una alternativa ludicocultural itinerant, que consisteix en una sèrie d'espectacles que combinen l'audiovisual, la música i les arts escèniques en escenaris alternatius, a l'aire lliure i vora el mar, sempre en un entorn d'absoluta llibertat creativa.

□ Dibuixos | Pere Falcó

Museu de l'Ebre, Tortosa. Maig-juny

Pere Falcó (Xerta, 1932) presenta una exposició que recull una selecció de la seva producció de dibuixos. Des d'obres de la dècada dels setanta, els retrats figuratius de mossèn Manyà o els pares, d'una qualitat excepcional, a la presència de l'home, l'espai i el temps posterior; treballs basats en l'abstracció o les obres dominades per la realitat de la guerra a l'Iraq i els dibuixos de petits formats realitzats els darrers anys.

□ Premi Telax |

*Galeria Antoni Pinyol, Reus. Juliol.
galeria@antonipinyol.com*

El Premi Telax s'ha concedit enguany a l'artista Alex Pascual per l'obra *White Sunflowers*, en la modalitat de pintura, i a Matilde Vela per l'obra *A Yael Languella*, en la modalitat d'instal·lació. Una quinzena de participants han estat seleccionats per a l'exposició. Els artistes guanyadors tenen com a premi l'oportunitat de realitzar una exposició a la Galeria durant el mes de setembre, en la inauguració de la propera temporada. És la quinzena edició d'un premi que cada any ofereix l'opció d'entrar en el món de les galeries comercials a nous artistes emergents.

□ EXPOSICIONS TEMPORADA

LOVE INDIFERENCE. AURELI RUIZ A CAL MASSÓ

// ASSUMPTA ROSÉS

El Centre d'Art Cal Massó a Reus, primer equipament públic per a l'art contemporani a les nostres comarques.

A finals dels vuitanta, amb les expectatives obertes per la democràcia i coincidint amb una etapa de molta i bona activitat artística, es començà a demanar un centre d'art contemporani per a Reus. Fa pocs dies vam assistir a la inauguració del Centre Cal Massó. Molts dels que llavors eren joves artistes i actius organitzadors hi van acudir amb alguns quilos més o alguns cabells blancs o directament tirant a calbs. Ha costat una mica massa arribar-hi però a la festa d'inauguració tots estàvem contents i il·lusionats amb el nou equipament. Reus, malgrat la tardança, torna a ser capdavantera en equipaments culturals. Cosa estranya, hi havia pocs artistes joves. Potser ells troben la cosa més natural que el centre obri i ja hi aniran qualsevol altre dia, quan hi hagin activitats regulars i se'ls ofereixin serveis. Potser la baixada de guàrdia dels darrers anys en programacions d'art a la ciutat es nota i caldrà tota una feina per dinamitzar el sector dels creatius i fidelitzar

el públic.

El Centre Cal Massó s'ha fet en els antics magatzems de vins d'aquest nom, un edifici bastit per l'arquitecte Pere Caselles en un estil més noucentista que modernista. És una casa amb encant, amb qualitats de construcció, principalment pel treballat de pedra a la façana i per les voltes de rajola a l'interior, que la singularitzen. La restauració, molt respectuosa i austera, ressalta els espais i el treball dels artesans constructors. S'han dissenyat els elements auxiliars i el mobiliari, donant-li protagonisme a la fusta de pi, tractada amb certa rusticitat, recordant les caixes d'emalatge habituals en els magatzems. De fet, només s'ha adequat la primera part i queda encara un espai per restaurar que donarà moltes més possibilitats d'actuació.

La programació serà el *quid* de la qüestió. Les institucions han de dotar ara el centre d'uns mitjans econòmics i humans generosos que permetin una oferta de qualitat, serveis realment potenciadors de la creació i l'experimentació, produccions pròpies competitives i exportables, i garantir el col·leccionisme públic amb visió de futur.

La primera exposició amb el títol *Love indifference* està dedicada al treball recent d'Aureli Ruiz, que feia molt de temps que no exposava a Reus. És una gran instal·lació que ocupa el local i s'estén a la Galeria Antoni Pinyol i a

la Sala d'exposicions del Centre de Lectura. Un espai, aquest darrer, que m'omple de nostàlgia i disgust cada cop que el veig tan desaprofitat. Però torno al treball de l'Aureli. El motiu central són unes teles daurades de protecció i manteniment de la calor, de les que s'utilitzen per urgències mèdiques. Amb uns elements molt senzills: dibuixos a la paret grans superfícies esteses, unes peces de vestuari i coixins fets amb aquesta tela, l'artista ha creat uns espais de recer, vistosos, càlids, amb les poderoses connotacions simbòliques de l'or, juxtaposades a objectes quotidians, protectors, que evocuen fragilitat. Trobem també unes peces fetes amb plastilina que s'articulen a la paret com uns membres estanyats, i una sèrie de petits dibuixos sobre paper que aporten un ampli repertori de formes imaginàries, familiars i misterioses alhora. Destacaria la manera com la instal·lació de tela, els dibuixos, la projecció d'un vídeo i les, diguem-ne escultures, s'integren amb harmonia, creant una mena d'organisme natural, al marge de les convencions dels gèneres. La qualitat intimista és una característica habitual en el treball de l'Aureli que sempre mostra, en els dibuixos, una gran capacitat per crear formes originals que podrien materialitzar-se, convertir-se en coses tangibles i, fins i tot, en éssers vius. La possibilitat que els petits esbossos o els grans dibuixos de paret puguin arribar a fer-se reals queda, de moment, subjecta a la imaginació de l'espectador.

□ MIRADA EXTERIOR

FOTOGRAFIA ACTUAL XINESA

// LAIA MANONELLES MONER

Al museu ARTIUM de Vitòria, es pot visitar, fins el 23 de setembre, l'exposició Zhù Yì! fotografia actual a la Xina.

Es tracta d'una gran mostra on per primer cop al territori espanyol hom pot gaudir de 120 obres de 33 artistes que treballen el llenguatge fotogràfic des dels anys noranta, proposant com a eix transversal la radical transformació política, social i urbanística que viu la Xina des dels anys vuitanta com a conseqüència de la política de portes obertes i la reforma econòmica que va impulsar el president Deng Xiao Ping.

Aquesta iniciativa permet resseguir els principals fotògrafs xinesos, tenint en compte que a la Xina les avantguardes artístiques van sorgir a finals de la dècada dels setanta i que, després d'uns primers anys d'experimentació pictòrica i escultòrica, es van començar a investigar nous llenguatges artístics com la fotografia, la instal·lació, la *performance* i el vídeo durant les darreries dels vuitanta i els inicis dels noranta.

En un primer moment la fotografia es va convertir en un instrument fonamental per documentar l'art conceptual i les *performances*, atès que pel seu caràcter subversiu eren censurades per l'estat i havien de ser realitzades clandestinament. Per aquest motiu la fotografia esdevingué una eina necessària per difondre l'inici de l'art d'acció a la Xina, i és en aquesta línia que les instantànies de Rong Rong foren essencials per copsar les *performances* de Zhang Huan, Ma Liuming, Cang Xin i Zhu Ming.

El treball fotogràfic tingué inicialment un caire documental i es dedicava, bàsicament, a enregistrar les accions dels pioners en aquest llenguatge artístic, com He Yunchang, Wang Jin i Zhu Fadong. Però alhora va servir per desenvolupar altres recerques expressives. Així, Li Wei experimentà amb la tècnica del fotomuntatge digital mitjançant la manipulació per ordinador de les seves *performances*; Yin Xiuzhen, Song Dong i Ai Weiwei s'endinsen en la fotografia conceptual ?una tendència híbrida que aglutina accions, instal·lacions i fotografia, tot plegat caracteritzat per un simbolisme crític?; i diversos creadors, com Wang Qingsong, Hong Lei i Zhao Bandi, dissenyen escenografies teatrals ?batejades pel crític d'art Zhu Qi «l'acció com a disfressa» o «la fotografia de teatre»? per compondre llurs imatges fotogràfiques.

Zhù Yì! fotografia actual a la Xina, coproduïda per ARTIUM i el Palau de la Virreina, és una magnífica oportunitat per conèixer la primera generació d'artistes que va començar a experimentar amb la fotografia, tot emprant la càmera per evidenciar les contradiccions de la transició del socialisme al capitalisme amb mordacitat, cinisme i ironia.

Imatge: *Liwei Falls to the car*. Beijing, 2003

FOTOGRAFIA SENSE FOTÒGRAFS

// CÈLIA DEL DIEGO THOMAS

DFOTO 2007 Feria Internacional de Fotografia y Vídeo. Kursaal. Sant Sebastià. Del 3 al 6 maig.

Fotògrafs i cineastes emmirallen la realitat en les seves creacions sense aconseguir reproduir-la. Tot i així, la capacitat de representació fidedigne dels llenguatges que utilitzen ofereix tantes possibilitats pictòriques, narratives, performatives, recreatives, etc. que han estat adoptats sovint pels artistes contemporanis alhora de formalitzar els seus treballs conceptuals.

Així, la càmera ha deixat de ser el mitjà exclusiu dels especialistes en la imatge, estàtica o en moviment, per esdevenir, com introdueix Andrés Hispano, «un nou i humil

grafit» que els artistes visuals alternen amb d'altres. En aquest context no és d'estranyar que, tot i que la fira DFOTO en principi cerca l'especificitat de la fotografia dins el mercat, les propostes presentades per les galeries expositores no estiguessin protagonitzades per les mirades, documentals o poètiques, dels professionals del mitjà sinó que, inscrivint-se dins aquest fet transversal, mostressin el vessant fotogràfic de treballs com els d'Ignasi Aballí, José Ramón Amondarain, Itziar Okariz o Ester Partegàs.

De fet, aquesta transversalitat és assumida sense cap mena de recança pels diferents agents del sector. I és per aquest motiu que imatges com les que ens ocupen són presents tant en consolidades fires -Paris Photo o Photo London- i festivals -PhotoEspaña o Contact- com en iniciatives institucionals -el futur museu de Segòvia o la col·lecció de l'IVAM-, empresarials -Foto Colectania o el premi Purificación García- i particulars -la col·lecció de Chantal Grande o bé la dels propis promotors de la fira

donostiarra: Enrique Ordóñez i Isabel Falcón-. Un fenomen similar succeeix amb els vídeos d'artista, aquests encara amb comptada representació en col·leccions privades -Marc i Josée Gensollen-, però àmpliament programats en tot tipus d'esdeveniments, d'entre els quals cal fer esment del recent celebrat Loop: festival i fira, alhora, que es replanteja anualment amb l'objectiu de consolidar Barcelona com a ciutat de referència pel que fa al videoart.

Amb aquest tipus de propostes es promouen els suports fotogràfic i videogràfic com a capdavanters de la contemporaneïtat en l'art, a l'empara de la incontestable actualitat dels recursos tècnics que utilitzen. Però, tenint en compte que un i altre s'introdueixen en les creacions dels artistes visuals amb el pretext de representar els conceptes amb els quals ells treballaven, no semblaria tot plegat una anacrònica i paradoxal descontextualització de les formalitzacions de la seva recerca en un moment en què la forma ja havia estat superada pel concepte?

Webs d'interès: www.parisphoto.fr // www.photolondon.com // www.phedigital.com // www.colectania.es // www.purificaciongarcia.es // www.coff.es/es/dfoto07

Ester Partegàs – Nogueras Blanchard, Barcelona

Itziar Okariz – Galería Moisés Pérez de Albéniz, Pamplona

Ignasi Aballí – Estrany de la Mota, Barcelona

VÍDEO ART: PLATAFORMES DE DISTRIBUCIÓ.

// CRISTIAN AÑÓ

El passat 3 de juny es clausurava la cinquena edició del festival Loop a la ciutat de Barcelona. Segons dades de l'organització 4.000 persones han passat per l'Hotel Catalonia Ramblas, seu física de la part professional de la fira, i unes altres 180.000 haurien estat espectadores d'alguna de les programacions o activitats que oferien els altres 145 espais de la ciutat que participen en el festival i que fan que aquesta estigui literalment envaïda durant poc més d'una setmana per produccions videogràfiques de més de 800 artistes.

Si el Loop ha deixat clara una cosa és que el muscle de l'exhibició pateix hipertròfia, un tret que no s'hauria d'entendre com un defecte del festival sinó un clar símptoma dels temps presents en els quals la imatge en moviment circula sense entrebancs gràcies a unes tecnologies que posen a l'abast de qualsevol persona la producció, la distribució i el consum de productes audiovisuals.

És en relació a aquest context hiperbòlic contemporani de consum de productes audiovisuals que voldria centrar l'atenció d'aquest article tot assenyalant dues presències al Loop que fàcilment podrien haver passat desapercibudes entre tanta sobreabundància: per una banda, la presentació que es va fer el dia 28 a l'auditori del MACBA del programa

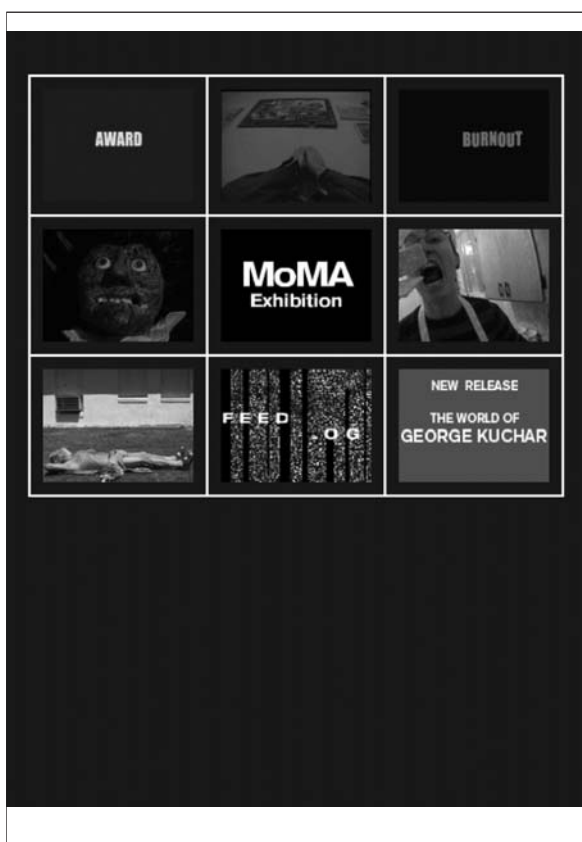
nA brief History of the Video Data Bank», un recorregut pels trenta anys d'història d'aquesta entitat; per l'altra, la presència en la pròpia fira de la primera distribuïdora d'àmbit espanyol, HAMACA, iniciativa de l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya, tot just presentada aquest any, que recull en versió autòctona alguns dels objectius i de les formes de treballar que, en altres indrets ja des de fa força temps, persegueixen plataformes de distribució com Video Data Bank.

VDB es va fundar al 1976 i atresora un catàleg d'obres per distribuir, tant per llogar com per vendre, d'uns 1.200 títols. Reuneix treballs d'uns 200 artistes i comprèn produccions fetes des del 1968 fins als nostres dies. Dóna servei tant a particulars com a programacions de centres d'art, institucions educatives, televisions i canals per cable. Realitza també tasques de preservació i manteniment d'una col·lecció de més de 4.000 documents, així com també té per objectiu generar un context de lectura i comprensió de la pràctica artística videogràfica, per la qual cosa posa a l'abast del públic a la seva pàgina web documents teòrics, bibliografies i entrevistes i documentals sobre artistes. La distribuïdora novayorquesa Electronic Arts intermix comparteix amb el VDB l'experiència i la solidesa d'un catàleg que es pot xifrar en uns 3.000 treballs recopilats des del 1971, any de la seva fundació. També té un origen històric la londinenca LUX, hereva d'altres institucions com la London Filmmakers' Co-op i la London Electronic Arts and London Video Arts; LUX té un fons de

més de 1.000 artistes. Més recentment i amb un model una mica diferent, Argos, fundada al 1989 a Brussel·les, ha evolucionat des d'una plataforma de distribució de vídeo inicial a un veritable centre d'art des del qual, a més a més, dóna suport als processos de producció i genera una programació d'exhibició pública. De dimensions més modestes, podem destacar la feina que està fent el BDV (Bureau des Videos), ubicats a la ciutat de París es defineixen com una estructura per a l'edició, la difusió i la producció d'obres d'artistes contemporanis; BDV va ser creada el 1994 per Stephanie Mosidon i Nicolas Trembley. BDV facilita, tant l'adquisició d'obra monocanal de tirada il·limitada com l'explotació dels drets temporals per a la exhibició pública dels treballs que té en el seu catàleg. Aquest conjunt d'experiències estan en la base que configura la iniciativa de l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya. HAMACA neix en un moment necessari, un moment en què la sobreabundància de canals de difusió i el canvi en les estratègies d'explotació dels drets d'autor dels productes culturals demanava una resposta que permetés ampliar els models de comercialització de les obres vidogràfiques. El projecte que dirigeix Yproduction ha establert acords amb 80 autors que conformen un primer catàleg que es difondrà mitjançant lloguer i també es podrà veure *on line*.

Serán els conillots d'índies d'un model de distribució que tot just s'incorpora al mercat espanyol i al seu context de producció.

Webs d'interès: www.hamacaonline.net // www.loop-barcelona.com // www.vdb.com // www.eai.org // www.lux.org.uk // www.argosart.org // www.bureaudesvideos.com

bdv
BUREAU DES VIDEOS
 7/9 RUE GABRIEL LAUMAIN
 75010 PARIS
 TEL 33 1 48 24 97 28
 FAX 33 1 48 24 97 29

- ABOUT
- ARTISTS
- CATALOGUE
- ORDER
- NEWS

GILBERT & GEORGE

BLESS

JOHN BALDESSARI

**PETER FISCHLI
DAVID WEISS**

OLIVIER MOSSET

□ L'ENTREVISTA

UNDERWORLD, UNA ENTREVISTA AMB MARCEL PEY

// FRANCESC PERRAMON

Trobar-se amb Marcel Pey (Cardona, 1948) va ser tan significatiu com observar una de les seves creacions (com ara l'obra *en portada?* d'aquesta edició d'ARTIGA). Té una figura llarga i prima, vestit de negre de dalt a baix, duu un selecte rellotge negre i ulleres de vidres foscos. És elegant i sinistre com la seva obra. Podia ser perfectament un personatge de l'escena *underground* de Londres o Nova York. Treballa, però, a Tarragona des de començaments dels anys 70. Té fama d'artista maleït i és, alhora, una referència obligada en el terreny de la poesia, el cinema experimental i les arts plàstiques del nostre territori.

Marcel Pey ha jugat sempre de forma irreverent i intel·ligent amb les imatges dels *mass media*, emprant tota mena de recursos tecnològics. És una línia de treball comuna amb molts dels joves creadors actuals que no es volen dir ni fotògrafs ni pintors, només «*free-lance* de la imatge». Parlar de coherència estètica amb algú que porta més de trenta anys jugant a l'apropiació d'imatges i negociant amb les noves tecnologies és un autèntic «*aviso para navegantes*».

Marcel Pey (M.P.):

Als anys 70, tocava fer art conceptual. L'art conceptual estava molt bé, però va derivar cap a unes formes de didacticisme que considerava inadequades. A més, em sentia poeta.

Encaixar, encaixar, el que es diu encaixar, mai no he encaixat enlloc. Per als poetes visuals, ben bé poesia visual no feia; per als artistes conceptuals, ben bé art conceptual no era; a Catalunya es feia cinema experimental amb clars referents europeus i exemples tan suggerents com Eugènia Balcells, Manuel Huerga, Eugeni Bonet, Juan Bufill... En canvi, jo feia un cinema molt influït per l'underground

americà, més similar al de Kenneth Anger o Andy Warhol... aquell cinema mig passat de rosca que es projectava en garatges (que per això es diu, és clar, underground), que aquí era poc conegut i a diferència d'altres cinemes, tenia una estructura narrativa no lineal...

Em va interessar molt tot el moviment al voltant dels llibres d'artista que, naturalment, tenien un component plàstic important. I arriba un moment, a començaments dels vuitanta, en què s'exposen les imatges dels llibres... però els orígens eren molt més literaris que no pas plàstics. Actualment jugo a escriure imatges amb fotografies i aquestes fotografies tenen un component literari més fort del que sembla. Els títols damunt de les fotos reforcen el seu contingut poètic.

En aquesta imatge de la portada em dius que has partit d'unes fotografies teves recents a unes pantalles de videovigilància del metro de Budapest. Les pantalles reflecteixen el passa en l'andana i tu les transmutes superposant nous reflexos d'imatges angoixants... És una imatge molt característica de la teva obra... Com canvia la producció amb l'arribada constant de noves tecnologies?

Ara tecnològicament es poden fer coses increïbles... però el que intento jo és que els meus referents no canviïn. La forma en què s'ensenya l'obra pot evolucionar tant com vulguis, però l'important és que la peça continuï semblant una peça teva. Si cal, es pot canviar la metodologia...

d'altra banda, és tonto no fer-ho, però això no ha de ser el centre del teu discurs ni allò que ha d'interessar més. El que fa divertida la tecnologia és la possibilitat de transformar-te sense canviar de direcció ni de referents.

Dels anys 80, en general, què enyores o trobes a faltar?

Com a mínim va ser una època divertida. Hi havia una sèrie de galeries de Barcelona, de finals dels 70 i inicis dels 80', que van començar a exposar art d'avantguarda i que ho van fer molt bé: la galeria G, Ciento, Metrònom, Benet Costa...

Un circuit de galeries valent?

Sí. Els anys 80 van ser un bon moment per vendre... potser influïts per l'efecte Miquel Barceló. L'art en aquell moment va tenir un altre tipus de significat, ara s'ha convertit en una mena de parc temàtic.

Parlant del tema de l'artificialitat, un tema molt postmodern i present en molts dels teus referents... és un valor que t'interessa estèticament?

A mi tot el que sigui artificial m'interessa! (Afirma entre riures.) Per això hi ha moltes imatges meves que tenen com un toc sinistre, saps... i és que com més artificials, més sinistres són les imatges. Cada artista genera unes imatges que són la seva firma, perquè hi ha una manera particular de mirar el món i interpretar-lo. A mi les imatges dels thrillers em semblen més interessants que les d'altres gèneres...

Et frapen les coses sinistres?

No perquè siguin sinistres, sinó perquè estèticament les trobo suggeridores. Hi ha una sèrie d'objectes reiteratius en la meva obra com les pistoles i les navalles automàtiques. No et pensis que sóc un assassí, les faig servir perquè estèticament em funcionen. És cert que les navalles automàtiques em captivaven des de petit, potser perquè sóc fill únic i em proporcionaven una mena de protecció simbòlica. Les armes són elements que la gent immediatament associa amb el cinema i la televisió... més que no pas amb una imatge de la realitat...

Quina visió de la vida té Marcel Pey, a qui el sinistre li és suggerent?

*La vida no és gens suggerent ni atractiva, en comparació amb les pel·lícules... la vida sí que és sinistra. D'altra banda, el terror amb una certa estètica és meravellós. Per exemple la pel·lícula *Nosferatu*, de Murnau, és una obra mestra... que es consideri sinistra és irrellevant.*

L'erotisme també és molt present en la teva obra...

L'erotisme produeix fascinació... les armes i l'erotisme permeten que la imatge agafi una dimensió fins a cert punt sobrenatural.

LA CAPELLA DE SANT ROC ÉS OBERTA

// RAQUEL ESTRADA ROIG

La Capella de Sant Roc és un espai d'art contemporani, actiu des dels vuitanta, és una sala veterana en la defensa de la creativitat i l'experimentació. En aquests anys ha acollit els més destacats autors del Camp de Tarragona i molts artistes catalans emergents que han disposat d'un espai privilegiat i d'una gran llibertat d'acció.

Aquesta temporada ha començat una nova etapa que us presentem.

Capella de Sant Roc. Valls
Programa d'exposicions
d'art contemporani
Octubre 2006 - agost 2007

La Capella de Sant Roc és oberta, prop de la plaça del Pati de Valls. L'art -el defineixen «contemporani»- s'hi manté com el pas de la gent a les estacions de tren en hora de sortida. L'octubre de 2006 va començar un seguit d'exposicions que havia de donar més motius als que passaven per davant de la Capella per aturar-s'hi.

El Museu de Valls ha encarregat aquesta temporada i la que ve a Cèlia del Diego el comissariat de les mostres que es faran a la sala. Les que corresponen a aquest cicle tenen com a punt en comú el contacte entre aquell art contemporani i les persones. Els artistes escollits han potenciat, sobretot, la participació de la gent: al concurs *El/la Més Guay de Valls*, d'Ana Garcia Pineda, la mostra d'art va voler passar despercebuda per captar la puresa de la participació dels que volien obtenir el premi.

Després d'entrar a la Capella, el que un nota és, com a mínim, que té alguna cosa en comú amb els creadors

de l'obra. Com que tothom coneix algú que s'hagi casat, no es fa difícil captar el que significa un vestit de núvia a *Per sempre*, de Tanit Plana. Els que algun cop s'han emocionat llegint ja coneixen la profunditat de llibres com els de l'exposició *Lluerna Ulls*, de Mar Arza. Les veus que apareixen a inventari: *habitacions*, de Lúdia Dalmau, s'entesten a explicar-nos una llarga llista d'anècdotes que passarien tan despercebudes com els números de la guia telefònica.

Al conjunt d'exposicions s'hi ha inclòs també un treball sobre l'actualitat més imaginatiu que el que fan habitualment els mitjans de comunicació; *Mi Visado de Modelo II*, de Mireia Sallarès, exposa el fet quotidià de la migració humana a través de testimonis reals i compromesos. Aquesta deu ser una de les funcions de l'art contemporani, doncs: ser una visió creativa del que passa avui i fer-la pública.

Fotografia de Tanit Plana

Lluerna Ulls, de Mar Arza

Dalt dreta: *MGV*, d'Ana Garcia Pineda

Mi Visado de Modelo II, de Mireia Sallarès

□ EDITORIAL

Arribem al tres, salta pagès! Amb dos punts forts: el petit homenatge al veterà imbatible Marcel Pey que espera pacient, darrere les seves ulleres negres, que arribi l'hora del sol, quan la terra podrà reconèixer els profetes. L'altre és l'obertura del Centre Cal Massó a Reus. L'aspiració

d'un centre d'art contemporani, llargament reclamat pels artistes i pel públic, troba oxigen i il·lusió en aquest nou espai que ara ha d'omplir-se de projectes. Mentrestant, una comissió debat el gran centre que hi ha d'haver a Tarragona, i els pressupostos i els programes que han de començar a fer-lo real, mentre no tingui un lloc.

I ja pensem en la quatre, que l'estiu es presenta ple

d'ofertes per viatjar (Van Gogh i Gordillo a Madrid, la Documenta de Kassel, la Biennal de Venècia, la Fira de Bassel, Art psicodèlic al Whitney de NY, Carlos Saura al CEDAN de Huesca, Manel Margalef i l'Strobe a Amposta, The Freak Show a Lyon, The Summer Exhibition a Londres, Cindy Sherman a Berlin, etc.), i a l'octubre Artiga tornarà, amb moltes coses per compartir.

Patrocinen

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

AJUNTAMENT DE REUS
ÀREA DE CULTURA

Ajuntament de
TARRAGONA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Produeix

ARTIGA
www.art-tarragona.com

Apartat de correus 4119. 43007, Tarragona □ artiga@art-tarragona.com

Crèdits : Direcció: Assumpta Rosés □ Consell de redacció: Cèlia del Diego, Ivan Favà, Assumpta Rosés i Antonio Salcedo □ Correcció de textos: Agnès Toda □ Disseny i maquetació: Alexandre Ayxendri